

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 86.480 van 3 april 2000
in de zaak A. 64.459/IX-879.**

In zake : de BVBA FLANDERS NAVIGATION,
gevestigd te ZEEBRUGGE,
Visserstraat 27

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
gewestelijk directeur der directe belastingen
te GENT.

D E R A A D V A N S T A T E , I X e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat de BVBA FLANDERS NAVIGATION op 11 juli 1995 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen, enerzijds, van de beslissing van 18 mei 1994 van de gewestelijk directeur der directe belastingen te Gent houdende de verwerping van haar aanvraag tot kwijtschelding van nalatigheidsinteressen en, anderzijds, van de beslissing van 23 mei 1995 van dezelfde gewestelijk directeur houdende de bevestiging van de beslissing van 18 mei 1994;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd P. DE WOLF;

Gelet op de beschikking van 5 februari 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien het verzoek tot voortzetting van de rechtspleging en de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 23 februari 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 maart 2000;

Gehoord het verslag van staatsraad L. HELLIN;

Gehoord de opmerkingen van bestuurder E. BLANCKAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd P. DE WOLF;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Met een aangetekende brief van 21 januari 1991 vraagt verzoekster aan de directeur der directe belastingen, op grond van artikel 307 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen (hierna WIB), de teruggave van de voor de aanslagjaren 1986 en 1987 betaalde nalatigheidsinteressen.

In die brief voert zij aan dat zij in de materiële onmogelijkheid verkeert de bedrijfsvoorheffing tijdig te vereffenen aangezien de aan haar verschuldigde bedragen door Algerije - en in mindere mate door Lybië -

niet tijdig betaald werden. Zij wijst er bijvoorbeeld op dat de tegoeden van het jaar 1981 tot midden 1985 eerst betaald werden op 13 februari 1986. Als reden voor deze niet-tijdige betalingen wijst zij op "de gevoerde politiek op hoog niveau" waardoor Algerije haar verplichtingen niet nakwam ten opzichte van de Belgische private ondernemingen. Bovendien wijst zij op het zeer specifieke karakter van de handel met Algerije en het feit dat geen interesten op dit land kunnen worden verhaald wegens strijdigheid met het Islamitisch geloof.

Tenslotte stelt zij dat ook andere officiële instellingen zich van het probleem bewust zijn. Zo werden de bijdrageopslagen en interesten verschuldigd aan de Hulp- en Voorzorgskas voor Zeevarenden onder Belgische Vlag, volledig kwijtgescholden.

1.2. Met verscheidene andere brieven wordt haar brief van 21 januari 1991 aangevuld. In die brieven worden een aantal bijkomende argumenten ter staving van de vraag tot teruggave aangevoerd, zoals de Golfoorlog, de absolute noodzaak tot handlichting op een schip, het feit dat zij niet het juiste bedrag van de bedrijfsvoorheffing kende, ...

Er wordt ook diverse malen aangedrongen op een mondeling onderhoud.

Met een brief van 12 oktober 1993 gericht aan de directeur der directe belastingen te Gent wordt bovendien gewezen op het feit dat ingevolge een geschil tussen een Algerijns en een Zwitsers bedrijf een door verzoekster gehuurd schip aan de ketting werd gelegd waarvoor verzoekster ongeveer 135.000 frank per dag moet betalen. Er wordt wel op gewezen dat dit feit enkel wordt aangevoerd om het uniek karakter van de handelsactiviteit van verzoekster aan te tonen.

1.3. Er volgt dan een verslag van 26 april 1994 van comptabiliteitsinspecteur E. DE LOOR, met betrekking tot

het verzoek tot vrijstelling van nalatigheidsinteressen voor de jaren 1986 tot en met 1989. Dit verslag luidt als volgt :

"De B.V.B.A. FLANDERS NAVIGATION beroept zich dus op bijzondere omstandigheden om kwijtschelding van nalatigheidsinteressen te bekomen, nl. de materiële onmogelijkheid de bedrijfsvoorheffing binnen de wettelijke termijnen te betalen wegens het laattijdig betalen van de tegoeden door haar klanten, inzonderheid Algerije.

Krachtens art. 307(oud) Wetboek van Inkomstenbelastingen, mag de gewestelijk directeur der belastingen, in bijzondere gevallen in onder de door hem te bepalen voorwaarden, vrijstelling van nalatigheidsinteressen verlenen voor het geheel of (voor) een gedeelte ervan.

In onderhavig geval rijst de vraag of het laattijdig betalen van de tegoeden door de klanten (zie o.a. Algerije) als een bijzonder geval kan worden beschouwd, dat kwijtschelding van de nalatigheidsinteressen wettigt. Immers het niet of laattijdig betalen van tegoeden door de klanten is één van de risico's verbonden aan het handeldrijven.

Uit bovenstaande tabellen blijkt dat de B.V.B.A. FLANDERS NAVIGATION niet of (zeer) laattijdig haar aangiften in de bedrijfsvoorheffing indiende, zodat de administratie steeds verplicht was de verschuldigde bedragen in te kohieren.

De vennootschap respecteerde bijgevolg nooit de termijnen van aangifte en betaling van de bedrijfsvoorheffing zoals bepaald in art. 303, 2e lid, oud, van het Wetboek van Inkomstenbelastingen. Hieruit volgt dat er belangrijke bedragen aan nalatigheidsinteressen verschuldigd waren. Anderzijds kan men zeggen dat er op deze wijze, gedurende een lange periode, aan de vennootschap onrechtstreeks ruime betalingsfaciliteiten werden verleend.

VOORBEELD : Voor het jaar 1988 werden er geen aangiften 274 in de bedrijfsvoorheffing ingediend. De verschuldigde bedrijfsvoorheffing werd door het Documentatiecentrum der belastingen te Denderleeuw ingekohierd op 06.12.1990 (art. 050.147 - bedrag : 9.555.869 F.). Deze bedrijfsvoorheffing werd in verscheidene malen betaald in de loop van het jaar 1991, t.t.z. +- 2 1/2 jaar na de periode waarin zij spontaan moest worden betaald.

Men stelt eveneens vast dat er bij de inkohiering van de bedrijfsvoorheffing nooit administratieve boeten noch belastingverhogingen werden toegepast. Hierdoor ontsnapte de vennootschap aan het betalen van belangrijke supplementaire bedragen.

Op 27.06.1989 was de Hr. Ontvanger van het kantoor Brugge 4 verplicht een hypothecaire inschrijving te

nemen op het schip van de vennootschap, de 'FLAMARES', om de invordering van de belastingschuld (bedrijfsvoorheffing en nalatigheidsinteressen) te waarborgen. Na betaling dd. 17.12.1990 werd handlichting van de inschrijving verleend.

In nr. 377 van de HANDLEIDING INVORDERING - BETALING VAN DE BELASTING inzake achterstand in de betaling van de bedrijfsvoorheffing wordt het volgende gezegd: Men zal zich bijzonder streng tonen inzake de verzoeken om vrijstelling van nalatigheidsinteressen die worden aangerekend bij te late betaling van de bedrijfsvoorheffing. De bedrijfsvoorheffing vormt een integrerend deel van de uitbetaalde bezoldigingen waarop ze wordt ingehouden en mag op grond van art. 303 (oud) Wetboek van Inkomstenbelastingen niet langer dan 15 dagen na het einde van de maand van uitkering der inkomsten worden behouden. Wanneer de werkgever deze geldsommen langer behoudt dan vermelde wettelijke termijn, geniet hij interesten op deze sommen (theoretisch althans, vermits hij ze kan plaatsen).

Er bestaat dan ook geen enkele reden toe dat de Schatkist de interesten die haar van rechtswege toekomen vanaf de zestiende dag na de maand waarin het loon wordt uitbetaald zou kwijtschelden. Dit zou immers voor de werkgever een verrijking betekenen, maar deze zou ten nadele van de Schatkist zijn (verslag van de Auditeur-generaal voorafgaand aan het arrest van de Raad van State van 11.02.1982 inzake de Stad Gent, B.623, blz. 3117).

Samenvatting en besluit:

Het laattijdig betalen van de tegoeden van de B.V.B.A. FLANDERS NAVIGATION door haar klanten (inzonderheid Algerije) kan m.i. niet als een bijzondere omstandigheid, in de zin van art. 307 (oud) Wetboek van Inkomstenbelastingen, die vrijstelling van nalatigheidsinteressen wettigt, worden beschouwd. Het niet- en/of laattijdig betalen van de tegoeden door de klant is o.a. één der risico's verbonden aan het handeldrijven. Hetzelfde geldt voor de verliezen ingevolge de devaluatie van de Algerijnse dinar op 30.09.1991 waarnaar de vennootschap verwijst in haar brief dd. 17.02.1992.

Daar de vennootschap de bedrijfsvoorheffing betreffende de jaren 1986, 1987, 1988 en 1989 niet binnen de wettelijke termijn betaalde genoot zij op deze wijze van (zeer) ruime betalingsfaciliteiten. Voor deze perioden werden bij de inkohiering van de verschuldigde bedrijfsvoorheffing nooit administratieve boeten noch belastingverhogingen toegepast. Dientengevolge ontsnapte de vennootschap aan het betalen van belangrijke supplementaire bedragen.

Uit het onderzoek blijkt dat de vennootschap bij de bevoegde ontvanger der belastingen nooit om gemak van betaling heeft gevraagd. Wat niet wijst op

werkelijke betalingsmoeilijkheden. De verschuldigde voorheffing moest, bij gebrek aan spontane betaling, steeds worden ingekohierd. Hieruit volgt dat zij met grote vertraging en meestal onder druk werd betaald.

De bedrijfsvoorheffing waarvoor de vennootschap om vrijstelling van nalatigheidsinteressen verzocht werd intussen volledig betaald, evenals de verschuldigde nalatigheidsinteressen.

Rekening houdend met hetgeen voorafgaat kan mijns inziens aan het verzoek van de vennootschap tot vrijstelling van nalatigheidsinteressen geen gunstig gevolg worden gegeven".

1.4. Bij brief van 18 mei 1994 deelt de gewestelijk directeur invordering te Gent aan verzoeker mee geen gunstig gevolg te geven aan het verzoek tot kwijtschelding van de nalatigheidsinteressen. Die beslissing wordt als volgt gemotiveerd :

"Met uw brieven van 21 januari 1991, 31 januari 1991, 10 januari 1992, 17 februari 1992, 10 maart 1992, 18 mei 1992, 7 juli 1992, 19 januari 1993, 15 februari 1993, 12 oktober 1993, 6 december 1993, 24 februari 1994, 6 april 1994 en 26 april 1994 hebt u een klaar en duidelijk beeld 'geschetst' van de problemen en de bijzondere situaties waarom u meent om kwijtschelding van de verschuldigde en aangerekende nalatigheidsinteressen te kunnen verzoeken betreffende de ingekohierde belastingschuld inzake de bedrijfsvoorheffing voor de jaren 1986, 1987, 1988 en 1989.

In antwoord hierop moet eerst en vooral worden gewezen op de bepalingen van de artikels 303 en 305 (oud) van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen (W.I.B.), waarin enerzijds de eisbaarheid van de voorheffing en anderzijds het verschuldigd zijn van de nalatigheidsinteressen wettelijk werden vastgelegd. Vermits de bedrijfsvoorheffing een inherent deel uitmaakt van de bezoldigingen waarop ze (wordt) ingehouden, is het wettelijk voorzien dat, in ieder geval, binnen vijftien dagen na het verstrijken van de maand waarin de inkomsten werden betaald of toegekend de voorheffing hierop moet worden ver-effend. Aan de erkende sociale secretariaten werd een aanvullende termijn toegestaan.

Indien deze sommen niet binnen de voormelde termijn worden betaald, kunnen deze gelden voor andere doeleinden worden gebruikt dan waarvoor ze waren bestemd, wat op zich een verrijking van de werkgever kan opleveren ten nadele van de Schatkist. Het is ook zo dat de in onkosten geboekte brutolonen (bedrijfsvoorheffing inbegrepen) het resultaat van de

desbetreffende boekjaren hebben beïnvloed waardoor voor die jaren minder belasting moest worden afgedragen.

In de bovenvermelde brieven wordt aangehaald dat het handeldrijven met Islamitische landen een eigen karakter heeft waardoor de transacties vaak nadelig verliepen.

Ook zou u ingevolge de devaluatie van de dinar en door de invloeden van de Golfoorlog nadeel geleden hebben.

Inderdaad, dergelijke factoren hebben ontegensprekelijk hun impact op het geboekte bedrijfsresultaat. Toch dient hier onmiddellijk te worden opgemerkt dat het drijven van handel altijd een bedrijfsrisico inhoudt. Het is aan de zaakvoerders van een onderneming om bij het uitstippelen van het beleid en de doelstellingen van het bedrijf dergelijke economische risico's te onderkennen. Uw firma deed trouwens slechts onrechtstreeks zaken met de Islamitische landen; juridisch gezien heeft uw klant, de B.V.B.A. Flamar, de daaraan verbonden risico's gedragen en was hij ertoe gehouden om de nodige schikkingen te treffen.

Wat betreft de devaluatie van de dinar dient opgemerkt dat deze pas inging op 30.09.1991 terwijl de nalatigheidsintresten grotendeels het gevolg zijn van toestanden die lang voordien zijn ontstaan. Ook het optreden én het schielijk overlijden op 02.08.89 van de financiële directeur, die wordt vernoemd als zijnde de enige persoon die op de hoogte was van de wanbetalingen, kan in diezelfde context bezwaarlijk als argument gelden.

De voorgehouden tijdelijke financiële moeilijkheden waarin uw firma zou hebben verkeerdt volstaan op zichzelf niet om vrijstelling van nalatigheidsintresten te verlenen. De neergelegde balansen tonen namelijk aan dat gedurende de beschouwde jaren, ondanks de door U aangehaalde nadelige factoren, toch normale resultaten werden geboekt. Er dient ook rekening te worden gehouden met de beschikbare middelen en het bezit van de vennootschap en haar vorderingen andere dan op klanten. Het tegoe op de vennoten, ontstaan door de tenlasteneming van verliezen ten belope van 14.400.000 F voor het boekjaar 1983-1984, werd nooit opgeëist. U verkoos dit tegoe aan te zuiveren door middel van de overboekingen van de jaarlijkse winsttoekenningen in het kader van K.B. nr. 15 (09.03.1982). Het niet opvragen van deze tegoe op de vennoten, noch het aanrekenen van de verschuldigde debetintresten, tonen aan dat de vennootschap niet die onoverkomelijke financiële moeilijkheden had die ze voorhoudt en dat ze aan de betaling van haar achterstallige, verschuldigde voorheffingen zeker geen prioriteit heeft gegeven. De aangerekende intresten, door de wetgever bedoeld als schadevergoeding voor de Schatkist, zijn dus zeker op

hun plaats. Niet alleen werd nooit enige betaling inzake bedrijfsvoorheffing én roerende voorheffing spontaan verricht; dikwijls werd ook de aangifteplicht met betrekking tot voormelde voorheffingen verwaarloosd. De administratie was steeds verplicht de verschuldigde bedragen in te kohieren. Dientengevolge genoot de vennootschap gedurende jaren onrechtstreeks van ruime betalingsfaciliteiten. De kans werd niet gegrepen om eventueel met de bevoegde Hr. Ontvanger een regeling ter zake te treffen; door uw belastingtoestand op deze wijze gedeeltelijk te regulariseren had U de aanrekening van nalatigheidsintresten grotendeels kunnen vermijden.

De verschuldigde voorheffingen werden overigens slechts onder "zeer zware" druk vereffend en dit om handlichting te bekomen van de genomen hypotheek. Deze waarborg werd natuurlijk in eerste instantie genomen om de alsdan openstaande belastingschuld van meer dan acht miljoen bedrijfsvoorheffing te vrijwaren. Dat tevens de nalatigheidsintresten werden vereffend is op zich geen nadeel. Het eventueel later vereffenen van de schuld zou immers een verhoging van de intrestenlast hebben ingehouden.

Samenvattend kan worden gesteld dat de moeilijkheden die de B.V.B.A. Flanders Navigation in het verleden heeft gekend niet van die aard zijn dat ze de inwilliging van uw verzoek rechtvaardigen. Uit al uw brieven kan trouwens worden afgeleid dat het gros van de door U aangehaalde problemen werd gedragen door de B.V.B.A. Flamar wiens belangen volledig gescheiden dienen te worden gehouden met de belangen van de B.V.B.A. Flanders Navigation. Aan uw vraag tot kwijtschelding van nalatigheidsinteressen kan bijgevolg geen gunstig gevolg worden gegeven, uw argumentatie ten spijt.

Er kan U dan ook nog enkel aangeraden worden, voor zover dit ondertussen nog niet geschiedde, de nog openstaande belastingschuld, ten spoedigste te vereffenen op P.R. 000-2002453-82 van het 2de Ontvangkantoor der directe belastingen te Brugge".

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.5. In een op 6 juni 1994 ter post afgegeven brief, doch gedateerd op 26 mei 1994, formuleert verzoekster aan de directeur der belastingen inzake invorderingen, haar opmerkingen. Er wordt vooreerst op gewezen dat van een verrijking van de werkgever geen sprake is aangezien het gaat om vaststaande schulden. Bovendien is verzoekster van oordeel dat de devaluaties

van de Algerijnse dinar (eerst 22 %, vervolgens 40,7 %) wel degelijk argumenten zijn die ertoe bijdragen aan te tonen dat de liquide middelen ongunstig werden beïnvloed. Zij wijst er verder op dat de Raad van State reeds heeft aangenomen dat naast betalingsmoeilijkheden ook nog andere omstandigheden bestaan die beantwoorden aan het begrip "in bijzondere gevallen". Ook wat betreft het aangehaalde tegood op de vennoten voor het boekjaar 1983-84, meent zij dat enkel toepassing werd gemaakt van de bestaande wetgeving. Verzoekster geeft toe dat niet de nodige prioriteit werd gegeven aan de betaling van de bedrijfsvoorheffing. Tenslotte vraagt zij gehoord te worden en aan de onderhavige zaak "uiteindelijk toch nog een gunstige oplossing" te geven.

1.6. Met een brief van 22 december 1994 deelt het hoofdbestuur der directe belastingen aan verzoekster mede dat het besluit van 18 mei 1994 niet berust op een te enge interpretatie van het begrip "bijzondere gevallen". Ook wordt gesteld dat dit besluit voldoet aan de motiveringsverplichting opgelegd door de wet van 29 juli 1991.

De gewestelijk directeur invordering te Gent wordt hierop verzocht na te gaan of het antwoord van verzoekster op de weigering gunstig gevolg te geven aan haar vraag "nog aanleiding kan geven tot een wijziging van zijn desbetreffende beslissing".

1.7. In tal van brieven dringt verzoekster vervolgens aan op een onderhoud met de bevoegde gewestelijk directeur. Het blijkt dat op 14 april 1995 een dergelijk onderhoud met comptabiliteitsinspecteur E. DE LOOR heeft plaatsgevonden.

1.8. Op 23 mei 1995 wordt de tweede bestreden beslissing genomen. Zij luidt als volgt :

"Na grondig onderzoek van de argumenten aangehaald in uw aanvullende briefwisseling van respectievelijk 26 mei 1994, 30 december 1994, 12 januari 1995, 7 maart 1995, van de jaarrekeningen betreffende de boekjaren 1987, 1988, 1989, en eveneens gelet op uw onderhoud van 14 april 1995 met de heer E. DE LOOR, Comptabiliteitsinspecteur ter directie, stel ik vast dat er geen redenen weerhouden kunnen worden om alsnog vrijstelling van nalatigheidsinteressen te verlenen.

Ik kan U dan ook slechts mijn degelijk gemotiveerde beslissing van 18 mei 1994, waarin uw verzoek tot vrijstelling van nalatigheidsinteressen werd afgewezen, bevestigen.";

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord stelt dat de beslissing van 23 mei 1995 geen nieuwe beslissing is, maar dat zij alleen de definitieve beslissing van 18 mei 1994 bevestigt, omdat er geen redenen voorhanden waren om deze laatste te herzien, zodat volgens haar het annulatieberoep te laat werd ingesteld;

2.2. Overwegende dat verzoekster in haar memorie van wederantwoord repliceert dat de beslissing van 18 mei 1994 beschouwd werd als een eerste stap om de zaak te onderzoeken en te bespreken, dat zij in dit verband wijst op de onlogische werkwijze van de verwerende partij, met name eerst een zogenaamde beslissing nemen om nadien een onderhoud toe te staan aan verzoekster om haar zaak te bespreken en te verdedigen;

2.3. Overwegende dat in de mate dat de beslissing van 23 mei 1995 een loutere bevestiging zou zijn van de beslissing van 18 mei 1994 het beroep te laat is ingesteld; dat een beslissing evenwel niet louter bevestigend is als ter voorbereiding van die beslissing nieuwe argumenten of gegevens worden aangevoerd en de beslissing na onderzoek van die nieuwe gegevens of argumenten wordt genomen; dat te dezen verzoekster in

haar brief van 26 mei 1994 een aantal argumenten tegen de beslissing van 18 mei 1994 heeft aangevoerd en om een onderhoud heeft verzocht en verkregen, en dat zij aansluitend op dat onderhoud de jaarrekeningen over de boekjaren 1987, 1988 en 1989 aan de verwerende partij heeft toegezonden; dat in de beslissing van 23 mei 1995 de gewestelijk directeur schrijft dat hij "na grondig onderzoek van de argumenten aangehaald in uw aanvullende briefwisseling van respectievelijk 26 mei 1994, 30 december 1994, 12 januari 1995, 7 maart 1995, van de jaarrekeningen betreffende de boekjaren 1987, 1988, 1989, en eveneens gelet op uw onderhoud van 14 april 1995 met de heer E. DE LOOR, Comptabiliteitsinspecteur ter directie" vaststelt "dat er geen redenen weerhouden kunnen worden om alsnog vrijstelling van nalatigheidsinteressen te verlenen"; dat aldus de beslissing van 23 mei 1995 is genomen na onderzoek van aanvullende argumenten en gegevens en bijgevolg ondanks het gebruik van het woord "bevestigen", geen louter bevestigende beslissing is; dat de exceptie derhalve grond mist;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. Overwegende dat verzoekster als enig middel de schending aanvoert van het motiveringsbeginsel; dat zij hierbij stelt dat "deze zaak (...) nu bij de Raad van State aanhangig (wordt) gemaakt op grond van het feit dat wij van oordeel zijn dat onze argumenten aangehaald in ons schrijven van 26 mei 1995 (lees :1994) (stuk 18) en ook deze naar voor gebracht tijdens het onderhoud niet besproken en derhalve ook niet weerlegd werden";

3.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord tegenwerpt dat de beslissing van 18 mei 1994 omstandig gemotiveerd is en de argumenten

beantwoordt die verzoekster voor die datum heeft aangebracht, dat ook de argumenten aangehaald in de brief van 26 mei 1994 en tijdens het mondeling onderhoud niet zwaarwichtig genoeg bevonden zijn om op de beslissing van 18 mei 1994 terug te komen, zodat ook de brief van 23 mei 1995 afdoende gemotiveerd is;

3.3. Overwegende dat verzoekster in haar memorie van wederantwoord repliceert dat al de argumenten aangehaald in de brief van 18 mei 1994 in haar schrijven van 26 mei 1994 werden besproken en weerlegd, dat zij hierbij nog wijst op de grieven vermeld op bladzijden 6 en 7 van haar brief van 26 mei 1994, die door de betrokken directeur nooit werden onderzocht en dat de blokkering van haar tegoeden in het buitenland de eigenlijke oorzaak is van de laattijdige betaling van de bedrijfsvoorheffing, argument dat volgens haar nooit is onderzocht; dat zij in haar laatste memorie er nogmaals op wijst dat een aantal punten niet of op onvoldoende wijze aan bod zijn gekomen in de bestreden beslissingen en andermaal vraagt om tijdens een onderhoud de zaak "omstandig te bespreken (en) een oplossing uit te werken die beide partijen kan bevredigen";

3.4. Overwegende dat artikel 307 WIB (thans artikel 417 WIB 92) luidt als volgt :

"In bijzondere gevallen mag de directeur der belastingen, onder door hem bepaalde voorwaarden, vrijstelling verlenen voor al de nalatigheidsinteressen of voor een deel ervan.";

dat zoals de Raad van State in de arresten nrs. 25.408 van 29 mei 1985, 32.784 van 23 juni 1989 en 35.726 van 24 oktober 1990 reeds heeft vastgesteld, de gewestelijk directeur met betrekking tot de "bijzondere gevallen" bedoeld in artikel 307 WIB over een zeer ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt en dat zijn bevoegdheid ter zake niet begrensd wordt door de beperkende uitleg

vervat in de memorie van toelichting bij de wet van 20 augustus 1947, noch dat hij zich dient te voegen naar de ministeriële toelichtingen of circulaires, welke slechts als aanbeveling gelden; dat ook in de onderhavige zaak de Raad van State deze opvatting huldigt; dat echter zoals elke administratieve beslissing de beslissingen van de gewestelijk directeurs op rechtens aanvaardbare motieven moeten berusten die steun vinden in werkelijk bestaande feiten;

3.5. Overwegende dat te dezen in de beslissing van 23 mei 1995 enkel wordt gesteld dat er "geen redenen" zijn om alsnog vrijstelling te verlenen en dat de "degelijk gemotiveerde beslissing van 18 mei 1994" wordt bevestigd en dat in het administratief dossier geen stukken worden aangereikt waaruit de redenen blijken waarom de in de brief van verzoekster van 26 mei 1994 aangevoerde argumenten niet worden aangenomen;

3.6. Overwegende dat in die brief van 26 mei 1994 geen nieuwe omstandigheden worden aangevoerd die zouden kunnen wijzen op een bijzondere toestand die een vrijstelling zou kunnen verantwoorden en dat zelfs de zogenaamde grieven op de bladzijden 6 en 7 van de reeds genoemde brief alleen een verwijzing zijn naar eerder aangevoerde argumenten die reeds vervat zijn in de brieven van 1991 en 1993; dat aldus de argumentatie in de brief van 26 mei 1994 met inbegrip van de voornoemde grieven om dezelfde redenen wordt verworpen als die vermeld in de brief van 18 mei 1994 en in het verslag van 26 april 1994; dat immers reeds werd gesteld dat de bedrijfsvoorheffing een inherent deel uitmaakt van de bezoldigingen waarop ze wordt ingehouden en dus in elk geval binnen de wettelijke termijn moet worden betaald en dat factoren, zoals handel met Islamitische landen, de Golfoorlog en de devaluatie van de dinar, bedrijfsrisico's zijn waarvoor een onderneming de nodige

voorzorgen moet nemen; dat aldus voldoende is aangetoond dat de verwerende partij haar appreciatierecht werkelijk heeft uitgeoefend en de concrete omstandigheden van de aanvraag ernstig heeft onderzocht, zodat de beslissing om aan verzoekster geen vrijstelling van nalatigheidsinteressen te verlenen steunt op rechtens aanvaardbare en feitelijk juiste motieven,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drie april 2000, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	J. LUST,	staatsraad,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN AELST.

J. DE BRABANDERE.